

äntud ollid, ta seljast lasnud ärrawötta, ja siis tedda fenna saatnud; majaisand, kelle jures Kristow elläs, olli ommalt polelt ühhe tekki lapse ülle lautanud.

Kristow olli warsi walmis, kõik armastust Samaria mehhe kombel waeße lapse wasto täitma. Ta lasji tedda omma tuppa wodisse kanda. Arst palluti fenna, kes ta pea hawad kül sured ning hirmsad, agga siiski mitte surretawad leidis ollewad ja issegi sedda raskest hawatud silma lotis parranewad. Hawad saiwad puhtaks pestud ja kinniseutud, ja arst arwas ka, et se minnestusse wärki unni, mis sees haige olli, mõnne päwa pärrast temmast saaks ärralahkuma ja ta ihhojõud peagi jälle kossuma. Ommeti tulleks sedda käsniwart, kelle peale se meletu jalgega olli tallanud, kõige tõränkuse eest eddespiddi hoida.

Kui teisel päwal weike haige jälle parremaks sai ja mõistma hakkas ja omma terve silmaga ennese ümber watas, siis nähti tedda selle ülle immetellewad, mis temmaga olli sündinud. Sune olli ta pümmedas lautas kameelide põhhu peal maggaund, nüüd olli ta puhta wodi sees kannaõ toas, kuhho päike aknast ta peale paistis; temma kõrwas maddala laua peal seisis riistapu kauri maggusa jomaajaga, ta parrem silm olli kinni-

seutud, ja ta parrem kässt lahhas. Kristow olli tedda ukse praõ läbbi tähhele pannud. Ta astus ta jure kambriße, räkis temmaga Italiakele mõned lahked trööstlikud sõnad. „Siina jääd,“ ütles ta, „sest ajast minne jure; minna ollen sind se endise isfanda käest lahstiõtmud; kui sa agga hea ning sõnnakulelik olled, siis ei tahha ma sind mitte kui pärris orja, waid kui omma last piddada.“

Boisike naeratas lahkeste, tõstis otsego Jummalat kites kät taewa pole, tännas siis ka nõrga healega omma heateggiat. Mi head põlwe põlnud waesel Jusuwil annust ajast mitte olnud, kui selle hea mehhe jures, kelle otša ta nüüd rõõmsa ja lahke pallega wabtis, nenda kui meie kord pärrast surma hea inglite otša same watama, kes meid, kui siin Jummalat kardame ja armastame, Temma jure taewa kandwad.

Kristow olleks omma kasiwandiko käest mõnda temma isfamaast, suguwõõsast ja endiste aastate loost järrelpärrind nipaljo kui laps seist weel mäletas; agga Jusuw olli temma melest weel liig nõdder haigusest. Sepärrast püdis Kristow enam armastuse teggude kui sõnnade läbbi waeße lapsega kõnneleda ja mõtles ikka Jesuse sõnnade peale: „Mis teie ial ühhele neist wäeti-